

Sygn. akt III AUa 514/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Maria Małek - Bujak
Sędziowie	SSA Maria Pierzycka - Pająk (spr.) SSA Jolanta Ansion
Protokolant	Sebastian Adamczyk

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2016 r. w Katowicach

sprawy z odwołania A. K. (A. K.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego A. K.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Częstochowie

z dnia 12 stycznia 2016 r. sygn. akt IV U 590/15

oddala apelację.

/-/SSA M.Pierzycka-Pająk /-/SSA M.Małek-Bujak /-/SSA J.Ansion Sędzia Przewodnicząca Sędzia

Sygn. akt III AUa 514/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 listopada 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił ubezpieczonemu A. K. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ rentowy podniósł, iż ubezpieczony nie spełnia warunków wymaganych w art. 32 w związku z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Organ rentowy na dzień 1 stycznia 1999r. uznał za udowodnione

przez ubezpieczonego okresy składkowe i nieskładkowe w wymiarze 27 lat, 5 miesięcy i 12 dni, natomiast nie uwzględnił żadnego okresu zatrudnienia odwołującego do stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. W szczególności organ rentowy wskazał, iż nie uwzględnił do takiego stażu „szczególnego” okresu zatrudnienia ubezpieczonego od 23 maja 1980r. do 15 marca 1987r. i od 18 kwietnia 1987r. do 30 czerwca 1992r. w (...) S.A., ponieważ zajmowane wówczas przez odwołującego stanowisko malarz, nie jest zgodne z resortowym wykazem stanowisk pracy w szczególnych warunkach. Nie zaliczył również w tym zakresie okresu pracy w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) od 2 września 1971r. do 18 listopada 1972r., od 8 stycznia 1974r. do 31 lipca 1975r. na stanowisku malarz na wysokości wskazując, iż powołany w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach wykaz C nie uprawnia do wcześniejszego przejścia na emeryturę.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony. Domagał się przyznania prawa do wcześniejszej emerytury. Wnosił o uwzględnienie do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów pracy od 1969r. Podnosił, że pracował w szkodliwych warunkach na wysokości, w zamkniętych pomieszczeniach, malował takimi środkami, jak: minia ołowiowa, chlorokauczuk, nitro, chemolak, silikon i inne. Pracował na dużych obiektach przemysłowych na terenie (...). Dla potwierdzenia charakteru swojej pracy w (...) nr 2 w C. wnosił o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, wywodząc, jak w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 10 września 2014r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Sąd I instancji po przeprowadzeniu dowodów z dokumentacji akt organu rentowego oraz dokumentacji akt osobowych ubezpieczonego i świadków, a także z zeznań H. W. i Z. A. oraz wyjaśnień ubezpieczonego uznał, że odwołujący nie pracował w spornym okresie w pełnym wymiarze czasu pracy na wysokości, ale także na tzw. poziomie zero - na ziemi, nadto wykonywał prace malarskie na powietrzu, a nie tylko na zamkniętej hali. Nadto Sąd ten ustalił, że odwołujący nie pracował również w pełnym wymiarze czasu pracy, jako pracownik młodociany w okresie od 1 września 1969r. do 23 czerwca 1971r., bowiem w tym czasie był także uczniem.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł ubezpieczony. Wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji organu rentowego i przyznanie mu prawa do emerytury.

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2015r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu - Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd II instancji wskazał, że w rozpoznawanej sprawie, Sąd I instancji dla oceny, czy skarżący legitymuje się wymaganym 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, przeprowadził postępowanie dowodowe inspirowane inicjatywą samego ubezpieczonego, którego wyniki nie dają wszakże podstaw do stanowczego rozstrzygnięcia o jego uprawnieniach, bądź braku uprawnień do stanowiącego przedmiot sporu świadczenia. Przede wszystkim zeznania świadka Z. A., jak i wyjaśnienia samego odwołującego, są zbyt mało szczegółowe, aby pozwalały na wyprowadzenie jednoznacznego wniosku, że w całym okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Budowlano- (...) w C. ubezpieczony A. K. istotnie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach. Jednocześnie Sąd Okręgowy zaniechał jakiegokolwiek badania, czy w którymkolwiek z pozostałych okresów zatrudnienia ubezpieczonego w całym przedziale jego aktywności zawodowej, którego to okresu spór dotyczył (tj. lat 1969-1992), apelujący mógł także wykonywać pracę

w szczególnych warunkach, pomijając przy tym widoczną nieporadność ubezpieczonego oraz nie pouczając go w trybie art. 5 k.p.c. Sąd Apelacyjny zwracał uwagę, że art. 217 § 1 k.p.c. nie wyłącza możliwości przeprowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego także z urzędu. Natomiast Sąd Okręgowy, mimo sygnalizowanego przez ubezpieczonego w kolejnych pismach procesowych wykonywania pracy w szczególnych warunkach także w innych zakładach pracy, poza (...) Przedsiębiorstwem Budownictwa (...) oraz poza Przedsiębiorstwem Budowlano (...), zaniechał zbadania tychże innych okresów. Przy czym, Sąd odwoławczy podniósł, że ubezpieczony nie tylko wskazywał w jakich jeszcze innych zakładach pracy wykonywał prace w jego ocenie w szczególnych warunkach, ale też przedkładał do akt sprawy w toku procesu szątkową (zachowaną), a uzyskaną z archiwów dokumentację. Opisane wyżej okoliczności uzasadniają tezę, iż Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sporu rozumianej, jako legitymowanie się przez skarżącego wymaganym 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, czynią zatem koniecznym uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, w toku którego Sąd między innymi ponownie przeprowadzi dowód z zeznań świadka Z. A. celem szczegółowego wyjaśnienia warunków pracy ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie Budowlano- (...), jak również z zeznań innych zaoferowanych przez ubezpieczonego świadków. Ponadto Sąd szczegółowo zanalizuje dokumentację akt osobowych ubezpieczonego za okres jego zatrudnienia w tym przedsiębiorstwie. Powtórzenia wymaga także dowód z przesłuchania apelującego, jednakże i w tym przypadku jego wyjaśnienia winny zmierzać do bardziej szczegółowego scharakteryzowania przedmiotowych warunków pracy i to nie tylko w powoływanym wyżej przedsiębiorstwie, ale także we wszystkich pozostałych zakładach pracy, o których pisał ubezpieczony w przytaczanych już pismach procesowych i co do których przedkładał częściowo uzyskaną z archiwów dokumentację osobową. Wreszcie Sąd winien przeprowadzić również dowód zarówno z dokumentów akt osobowych ubezpieczonego z (...) S.A., jak i ze złożonych przez ubezpieczonego na k. 23 a.s. świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach oraz ze „zwykłego” świadectwa pracy (duplikatu) i ustalić czy dokumenty te są kwestionowane przez organ rentowy i ewentualnie z jakich przyczyn.

W zależności od wyników tak przeprowadzonego postępowania dowodowego, Sąd dopiero będzie mógł ustalić, czy okresy zatrudnienia ubezpieczonego potwierdzone wyżej cytowanymi świadectwami są sporne i ewentualnie pobudzić dalszą inicjatywę dowodową ubezpieczonego w tym zakresie, zgodnie z normą art. 5 k.p.c. Dopiero tak zgromadzony materiał dowodowy pozwoli na ostateczne rozstrzygnięcie w sprawie uprawnień A. K. do dochodzonego świadczenia.

W wyniku ponownego rozpoznania niniejszej sprawy, Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie wyrokiem z dnia 12 stycznia 2016r. oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Na podstawie akt rentowych Sąd Okręgowy ustalił, że A. K. urodził się (...), a wniosek o emeryturę zgłosił w dniu (...). Organ rentowy uznał za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999r. okresy składkowe i nieskładkowe w wymiarze 27 lat, 5 miesięcy i 12 dni. Natomiast nie uznał ubezpieczonemu żadnego okresu pracy za wykonywany w warunkach szczególnych. Ubezpieczony nie jest członkiem OFE.

Według ustaleń Sądu I instancji dokonanych w oparciu o akta rentowe, akta osobowe ubezpieczonego z (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) w K. (dalej jako K.P.B.P. w K.), świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 3 lutego 2014r., zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 3 lutego 2014r. oraz wyjaśnienia ubezpieczonego - ubezpieczony od 1 września 1969r. został zatrudniony w K.P.B.P. w K.. W tym czasie był uczniem (...) Szkoły Budowlanej przy K.P.B.P. w K. i przez 4 dni pracował, a przez 2 dni uczęszczał na zajęcia do szkoły. Po ukończeniu szkoły został od dnia

1 września 1972r. zatrudniony na stanowisku malarza w Zarządzie (...). Ubezpieczony przeszedł badania lekarskie i psychologiczne potwierdzające przydatność do pracy w charakterze malarza na wysokości. Odwołujący pracował jako malarz konstrukcyjny na wysokości, pracował przy konstrukcjach na Hucie (...), Hucie i Kopalni (...) w R., Zakładach (...) w C., Hucie (...) w O., w F. w T., gdzie malowano hale produkcyjne. Pracował także przy malowaniu konstrukcji w Spodku w K.. Ubezpieczony taką pracę wykonywał do 18 listopada 1972r., po czym, na jego wniosek doszło do rozwiązania stosunku pracy.

W późniejszym okresie od dnia 4 stycznia 1974r. odwołujący został ponownie zatrudniony u tego pracodawcy w charakterze malarza w Zarządzie (...). Wówczas wykonywał taką samą pracę, jak poprzednio u tego pracodawcy. Stosunek pracy rozwiązano z dniem 31 lipca 1975r.

Dalej, na podstawie dokumentacji akt emerytalnych i dokumentacji z akt osobowych ubezpieczonego z Przedsiębiorstwa Budownictwa Rolniczego oraz wyjaśnień ubezpieczonego, Sąd Okręgowy ustalił, że w okresie od 16 stycznia 1973r. do 23 lutego 1973r. ubezpieczony był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Budownictwa Rolniczego w C.. Odwołujący wykonywał pracę na stanowisku pomocnicy dekarza-blacharza w Grupie (...). Do rozwiązania stosunku pracy doszło w związku z powołaniem ubezpieczonego do odbycia zasadniczej służby wojskowej. Ubezpieczony wykonywał różne prace pomocnicze blacharsko-dekarskie.

Na podstawie zaś dokumentacji akt emerytalnych i akt osobowych ubezpieczonego z Przedsiębiorstwa (...) w K., dokumentacji z akt osobowych tego przedsiębiorstwa oraz wyjaśnień ubezpieczonego, Sąd I instancji ustalił, że w okresie od 8 sierpnia 1975r. do 21 sierpnia 1975r. ubezpieczony był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w K. na stanowisku malarza. Wykonywał wówczas prace w Nowej Hucie na obiekcie huty, gdzie malował konstrukcje stalowe na wysokości.

W okresie od 3 września 1975r. do 30 września 1977r. odwołujący został przekazany do Przedsiębiorstwa (...) Oddział (...) Huty (...) na stanowisko malarza konstrukcji na wysokości.

Według ustaleń dokonanych na podstawie akt emerytalnych, akt osobowych ubezpieczonego z Przedsiębiorstwa (...) w C. (dalej jako (...)), dokumentacji z akt osobowych tego przedsiębiorstwa, zeznań świadków A. O., J. P. oraz wyjaśnień ubezpieczonego, wnioskodawca od 10 października 1977r. do 29 lutego 1980r. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...)

w C.. Został zatrudniony na stanowisku malarza budowlanego w (...)1 z zaznaczeniem „praca na wysokości”. Początkowo wykonywał jednak pracę jako malarz ogólny i malował zaplecze magazynowe przy ulicy (...) i ulicy PCK. Malował wtedy grzejniki, włązy na dachy oraz zaplecze magazynowe wewnątrz. Od początku 1978r. pracował na terenie Huty (...). Na terenie Huty (...) malował konstrukcje stalowe, słupy metalowe oraz różnego rodzaju dźwigary. W ramach prac przygotowawczych na łączeniach konstrukcji na poziomie „0” odbywało się malowanie minią. Natomiast pozostałe malowania konstrukcji były wykonywane już na wysokości. Na Hucie (...) większość prac malarskich konstrukcyjnych była wykonywana na wysokości na dachach i na różnych słupach.

W okresie od 28 sierpnia 1979r. do 20 grudnia 1979r. wykonywał pracę na eksporcie w B. na stanowisku malarza. Po eksporcie podjął pracę w dniu 2 stycznia 1980r.

Dalej Sąd Okręgowy ustalił na podstawie akt emerytalnych, akt osobowych ubezpieczonego, Z. A., H. W., J. K. z Przedsiębiorstwa Budowlano- (...) w C. (dalej jako (...)), zeznań świadków: Z. A., H. W., H. B., A. S., J. K. oraz wyjaśnień ubezpieczonego, że odwołujący w okresie od 23 maja 1980r. do 30 czerwca 1992r. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) w C.. Został zatrudniony na stanowisku malarza

w ZB Ł.. Ubezpieczony pracował wówczas na budowie Huty (...), gdzie pracował jako malarz konstrukcyjny na wysokości. W tym okresie odbywał się montaż taśmociągów i odwołujący pracował przy malowaniu konstrukcji pod te taśmociągi. Pracował również przy malowaniu na wysokości rurociągów. Od 1 czerwca 1983r. ubezpieczony pracował w Oddziale (...) ((...)), gdzie wykonywał pracę jako malarz konstrukcji stalowych. Wnioskodawca wykonywał malowanie konstrukcji stalowych na obiektach surowych, które dopiero miały być później dopuszczone. Prace były wykonywane na wysokości. Polegały na czyszczeniu konstrukcji - między innymi przy pomocy piaskowania - następnie na kładzeniu podkładu i farby. Malowanie odbywało się pędzlami, ale także agregatem malarskim, w zależności od rodzaju wykonywanego malowania. W okresie od 16 marca 1987r. do 17 kwietnia 1987r. przebywał na urlopie bezpłatnym. Z dniem 9 czerwca 1987r. został przeniesiony z (...) do pracy na Magazyn nr 16 w charakterze pracownika za i wyładunkowego, był również określany, jako robotnik magazynowy. Magazyn 16 był magazynem stali i robotnicy z magazynu wydawali stal, ładowali ją na samochody za pomocą suwnicy. Odwołujący nie pracował na suwnicy. Od 1 lipca 1988r. odwołujący został przeniesiony z magazynu do Wydziału (...) Stalowej ((...)) na stanowisko malarza konstrukcji. W miejscu tym wykonywano konstrukcje na potrzeby hal przemysłowych, jak i konstrukcje słupów, wiązarów, a także balustrady, schody i zbiorniki. W większości malowanie odbywało się na wolnym powietrzu, na poziomie „o”, korzystano także z hali do malowania. Malowanie odbywało się albo agregatem malarskim albo ręcznie pędzlami. Malowanie odbywało się minią. Od 1 grudnia 1988r. ubezpieczony został przeniesiony na stanowisko robotnika transportowego w (...) (Zakład Produkcji (...)) - (...). Od 17 lipca 1989r. do 11.10.1989r. przebywał na eksporcie w NRD w B. W., gdzie został zatrudniony na stanowisku monter. Od 12 października 1989r. został przeniesiony na budowę w NRD w N., gdzie pracował do 24 marca 1990r. W okresie od 26 marca 1990r. do 2 kwietnia 1990r. korzystał z urlopu dewizowego. Po eksporcie podjął zatrudnienie od 9 kwietnia 1990r. jako robotnik transportowy w (...). Ubezpieczony w trakcie zatrudnienia jako pracownik transportowy, wykonywał także w razie potrzeby prace malarskie.

Dokonując rozważań prawnych, Sąd Okręgowy powołał się na treść art. 32 ust. 1 i art. 184 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015r., poz. 748 ze zm.) oraz § 2, 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze uznając, że ubezpieczony nie wykazał 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, a tym samym, nie spełnia wszystkich warunków do przyznania emerytury.

W uzasadnieniu wskazał, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala na uwzględnienie do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu nauki zawodu od 1 września 1969r., gdy odwołujący pracował w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w K. jako pracownik młodociany i jednocześnie uczył się w (...) Szkole Budowlanej. Sąd Okręgowy powołał się w tym zakresie na art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 2 lipca 1958r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy (...) (Dz. U. z 1958r., Nr 45, poz. 226), uznając, że skoro ubezpieczony jednocześnie się uczył i pracował, to nie mógł wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prac w warunkach szczególnych.

Przy czym, Sąd ten zaliczył ubezpieczonemu do pracy w warunkach szczególnych okres pracy od 1 września 1972r. 18 listopada 1972r. oraz od 8 stycznia 1974r. do 31 lipca 1975r. w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w K. w charakterze malarza na wysokości stwierdzając, że pracę w tych okresach należy zakwalifikować do pracy wymienionej w dziale V poz. 6 wykazu A załącznika

do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Sąd Okręgowy nie zaliczył ubezpieczonemu do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 16 stycznia 1973r. do 23 lutego 1973r.

w Przedsiębiorstwie Budownictwa Rolniczego w C. na stanowisku pomocy dekarza-blacharza, gdyż w ocenie Sądu z materiału dowodowego nie wynikało, aby praca ta była wykonywana na wysokości. Nadto Sąd I instancji podniósł, że o ile prace dekarskie są uznawane za prace w warunkach szczególnych (dział V, poz. 9 wykazu A), o tyle prace blacharskie nie są bezpośrednio wymienione, jako takie prace. Jednocześnie podkreślił, że ubezpieczony miał wykonywać wówczas prace pomocnicze, co również przeczyło ewentualnemu wykonywaniu stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prac w szczególnych warunkach.

W konsekwencji powyższego, Sąd ten nie uwzględnił ubezpieczonemu do stażu pracy w warunkach pracy szczególnej okresu służby wojskowej od 24 lutego 1973r. do 14 grudnia 1973r., gdyż wbrew treści art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony (w jego pierwotnym brzmieniu obowiązującym do 1 stycznia 1975r.) i przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. z 1968r. Nr 44, poz. 318), ubezpieczony w chwili powołania do odbycia służby zasadniczej nie był zatrudniony w szczególnych warunkach.

Natomiast Sąd Okręgowy uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych ubezpieczonemu okresy pracy w Przedsiębiorstwach (...) od 8 sierpnia 1975r.

do 21 sierpnia 1975r. i od 3 września 1975r. do 30 września 1977r. na stanowisku malarza konstrukcji na wysokości, jako prace wymienione w dziale V poz. 6 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia z 7 lutego 1983r.

Ubezpieczonemu zaliczono również do stażu pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia w (...) w kraju od 1 stycznia 1978r. do 27 sierpnia 1979r.

oraz od 2 stycznia 1980r. do 29 lutego 1980r., gdzie wykonywał pracę polegającą na malowaniu minią i malowaniu konstrukcji na wysokości. Te rodzaje prac, jak zauważał Sąd Okręgowy, wymienione zostały w dziale III, poz. 72 oraz w dziale V poz. 6 wykazu A wyżej cytowanego rozporządzenia. Natomiast Sąd nie znalazł podstaw do zaliczenia ubezpieczonemu jako pracy w warunkach szczególnych okresu od 10 października 1977r.

do 31 grudnia 1977r. z uwagi na fakt, że wtedy pracował on jako malarz ogólnobudowlany

na zapleczu magazynowym przy ulicy (...) i PCK, jak i okresu od 28 sierpnia 1979r.

do 1 stycznia 1980r., w tym ostatnim przypadku z uwagi na brak pracy na wysokości podczas pracy za granicą oraz podjęcie pracy w (...) w kraju dopiero w dniu

2 stycznia 1980r.

Kolejno Sąd I instancji uznał, iż ubezpieczony w okresie zatrudnienia

w Przedsiębiorstwie Budowlano- (...) w C.

od 23 maja 1980r. do 15 marca 1987r., od 18 kwietnia 1987r. do 8 czerwca 1987r. oraz od 1 lipca 1988r. do 30 listopada 1988r. (łącznie 7 lat, 6 miesięcy i 15 dni) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych polegającą

na malowaniu minią i pracach malarskich konstrukcji na wysokości. Te rodzaje prac,

jak stwierdzał Sąd Okręgowy, wymienione zostały w dziale III, poz. 72 oraz w dziale V

poz. 6 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r.

Z kolei Sąd ten nie znalazł podstaw do uwzględnienia ubezpieczonemu pozostałych okresów pracy W Przedsiębiorstwie Budowlano- (...)

w C. do stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, gdyż w okresie

od 9 czerwca 1987r. do 30 czerwca 1988r. pracował na magazynie jako wydawca magazynowy i robotnik za i wyładunkowy, a w okresach od 1 grudnia 1988r. do 16 lipca 1989r. oraz od 9 kwietnia 1990r. do końca zatrudnienia

ubezpieczony pracował na stanowisku robotnika transportowego w (...).

Nie uwzględniono również ubezpieczonemu do okresów pracy w warunkach szczególnych okresu pracy ubezpieczonego na eksportach w NRD od 17 lipca 1989r.

do 11 października 1989r. na budowie w B. W. oraz od 12 października 1989r.

do 24 marca 1990r. na budowie w N.. Jak stwierdził Sąd Okręgowy, z akt osobowych wynika, że wnioskodawca pracował tam jako monter. Co do okresów pracy

na tych eksportach wnioskodawca nie przedstawił żadnych dowodów dla wykazania charakteru wykonywanych prac.

Świadek S. wskazał, iż wprawdzie pracował

na budowie, która podlegała pod budowę B. W., ale z ubezpieczonym na eksporcie

nie pracował i w konsekwencji nie posiadał żadnych wiadomości co do rodzaju prac wykonywanych wówczas przez ubezpieczonego.

Ostatecznie, suma uwzględnionych przez Sąd Okręgowy okresów pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, na które składa się: 2 lata, 9 miesięcy i 11 dni w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...), 2 lata, 1 miesiąc i 12 dni w Przedsiębiorstwach (...), 1 rok, 9 miesięcy i 26 dni w (...),

7 lat, 6 miesięcy i 15 dni w (...), wyniosła według ustaleń Sądu Okręgowego łącznie 14 lat, 3 miesiące i 4 dni, co spowodowało w ocenie tego Sądu, że ubezpieczony

nie spełnił jednej z niezbędnych przesłanek z art. 184 ust. 1 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r., tj. nie wykazał

15- letniego stażu pracy świadczonej stale i w pełnym wymiarze w szczególnych warunkach.

W konsekwencji, uznając zaskarżoną decyzję za prawidłową, Sąd I instancji,

na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł o oddaleniu odwołania ubezpieczonego.

Jednocześnie Sąd wskazał, że część wniosków dowodowych zgłoszonych przez ubezpieczonego oddalił, uznając te dowody z osobowych źródeł częściowo za zbędne -

tak w przypadku świadków zgłoszonych dla potwierdzenia charakteru pracy w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) oraz Przedsiębiorstwa (...), bowiem zebrany materiał dowodowy był wystarczający i potwierdzał fakt wykonywania

przez ubezpieczonego u tych pracodawców w okresach wskazanych przez ubezpieczonego, pracy w szczególnych warunkach.

Nadto, za bezzasadne Sąd uznał pozostałe wnioski, w których pełnomocnik ubezpieczonego zgłaszał świadków, a to z tego względu, że wnioski te nie zawierały adresów zamieszkania zgłaszanych świadków, czy też z tego względu, że część świadków nie można było zidentyfikować, a pełnomocnik ubezpieczonego na wezwanie Sądu nie zajął w tym zakresie żadnego stanowiska.

Apelację od powyższego wyroku wniósł ubezpieczony.

Zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w całości, apelujący zarzucił mu:

- naruszenie prawa materialnego, a to art. 32 i 184 ustawy o emeryturach i rentach

z FUS, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i oddalenie jego odwołania, pomimo,

iż ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż spełnia on kryteria wskazane w w/w przepisach oraz błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu,

iż w okresie od 16 stycznia 1973r. do 23 lutego 1973r. nie wykonywał on pracy

w warunkach szczególnych, co nie pozwoliło również wadliwie uznać za okres pracy w warunkach szczególnych okresu od 24 lutego 1973r. do 14 grudnia 1973r.

i od 1 grudnia 1988r. do 16 lipca 1989r. i od 9 kwietnia 1990r. do 30 czerwca 1992r.;

- naruszenie prawa procesowego, a to art. 232 k.p.c., poprzez dowolną ocenę zeznań zawnioskowanych świadków i słuchanego w charakterze strony ubezpieczonego, sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego i polegającą na uznaniu,
iż ubezpieczony nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych.

Podnosząc powyższe zarzuty, ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uwzględnienie odwołania w całości wraz z zasądzeniem na jego rzecz kosztów postępowania sądowego, obejmujących koszty zastępstwa procesowego za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Jednocześnie apelujący wniósł o wezwanie i przesłuchanie w charakterze świadka N. K. na okoliczność wykonywania przez niego prac „na eksporcie” w okresie od 17 lipca 1989r. do 11 października 1989r. oraz od 12 października 1989r. do 24 marca 1990r. - wskazując, że wniosek ten został złożony na etapie postępowania apelacyjnego, albowiem wiadomość o miejscu zamieszkania świadka powziął on po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji.

W uzasadnieniu apelujący, powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2011r., sygn. akt II UK 30/11, wskazał, iż sama nazwa stanowiska pracy nie przesądza o charakterze wykonywanej pracy, albowiem w czynnościach dekarских mieszczą się niezbędne prace blacharskie. Również określenie, iż wykonywano prace pomocnicze, rodzajowo odnosi się do wykonywania pracy określonej jako praca w warunkach szczególnych, bez posiadania szczególnych uprawnień związanych z pojęciem dekarza jako w pełni wykwalifikowanego rzemieślnika. Zdaniem ubezpieczonego, takie określenie jego stanowiska pracy, jako pomocnik, miało wyłącznie na celu wskazanie na różnicę w wynagrodzeniu, jakie osiąga „mistrz”, a „pomocnik” i w żaden sposób nie wyklucza zakwalifikowania jego okresu pracy w charakterze pomocnika dekarza-blacharza do prac wykonywanych w szczególnych warunkach.

Powyższe, zdaniem ubezpieczonego, winno skutkować również uznaniem okresu odbywania przez niego służby wojskowej w okresie od 24 lutego 1973r. do 14 grudnia 1973r., jako okresu wykonywania pracy w warunkach szczególnych z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu powoływanego przez niego wyroku Sądu Najwyższego.

Jak ponadto argumentował apelujący, Sąd I instancji wadliwie również nie uznał okresów jego zatrudnienia od 1 grudnia 1988r. do 16 lipca 1989r. i od 9 kwietnia 1990r. do końca tego okresu zatrudnienia. W szczególności, skarżący wskazał, iż Sąd Okręgowy na stronie 13 uzasadnienia zaskarżonego wyroku najpierw stwierdził, iż dał wiarę zeznaniom świadka H. B., by na tej samej stronie uzasadnienia, lecz na dole - je zakwestionować, jako niewiarygodne, albowiem, jak zaznaczał Sąd, świadek miał problem z dokładnym przypomnieniem osoby ubezpieczonego. Zwrócił również uwagę na znaczny wpływ czasu i wiek świadka, jako okoliczności, które Sąd pomiął. Nadto podniósł, że jego brygadzysta świadek H. W. w swoich zeznaniach wskazywał, iż wraz z ubezpieczonym, od 1989r. do 1992r. wykonywał wspólnie roboty malarskie na wysokościach - na konstrukcjach stalowych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne, poza ustaleniami w zakresie charakteru pracy ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie Budowlano- (...) w C. od 17 lipca 1989r. do 11 października 1989r., co zostanie omówione poniżej.

Prawidłowo także Sąd Okręgowy ocenił zasadność żądań ubezpieczonego.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2016r., poz. 887 - tekst jednolity, dalej jako ustawa emerytalna), ubezpieczonym urodzonym po 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganych w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym, niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27,

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Ubezpieczony ukończył 60 lat, na dzień 1 stycznia 1999r. miał wymagany ogólny staż emerytalny i nie przystąpił do OFE.

Sąd I instancji uznał jednak, że postępowanie dowodowe wykazało, że ubezpieczony nie legitymuje się 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych.

Spór w niniejszej sprawie sprowadza się zatem do kwestii, czy ubezpieczony posiada wymagany okres zatrudnienia w szczególnych warunkach, jako że pozostałe warunki do wnioskowanej emerytury nie były kwestionowane.

W świetle treści apelacji, która zarzuca co prawda naruszenie prawa materialnego, ale w istocie rzeczy kwestionuje ustalenia Sądu co do charakteru pracy ubezpieczonego w spornym okresie (tj. od 16 stycznia 1973r. do 23 lutego 1973r., od 24 lutego 1973r. do 14 grudnia 1973r., od 17 lipca 1989r. do 11 października 1989r., od 12 października 1989r. do 24 marca 1990r., od 1 grudnia 1988r. do 16 lipca 1989r. i od 9 kwietnia 1990r. do 30 czerwca 1992r.) kluczową kwestią dla rozstrzygnięcia rozpatrywanej sprawy jest prawidłowość poczynionych w tym względzie przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych i tym samym, prawidłowość dokonanej przez tenże Sąd oceny dowodów.

Na wstępie tych rozważań należy podnieść, iż ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów. Obejmuje ona rozstrzygnięcie o przeciwstawnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia się ze świadkami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopnia prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli więc z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.). Musi się ona zatem ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne.

Odnosząc te uwagi ogólne do rozpoznawanej sprawy, stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne. Skarżący nie wykazał bowiem, że wnioskowanie Sądu I instancji wykraczało poza schematy logiki formalnej albo dokonywane było wbrew zasadom doświadczenia życiowego, czy nie uwzględniało nadto jednoznacznych związków przyczynowo-skutkowych.

W szczególności, prawidłowo Sąd I instancji ustalił, iż w okresie od 9 czerwca 1987r. do 30 czerwca 1988r. ubezpieczony, pozostając w zatrudnieniu w Przedsiębiorstwie Budowlano- (...) w C., został na własną prośbę przeniesiony z Oddziału (...) (...) do pracy na Magazynie nr (...), gdzie został zatrudniony w charakterze pracownika za i wyładunkowego. Jego stanowisko pracy było wówczas określone też jako robotnik magazynowy. Magazyn nr (...) był magazynem stali i robotnicy zatrudnieni w tym magazynie wydawali stal, tj. ładowali ją za pomocą suwnicy na samochody. Ubezpieczony nie miał uprawnień do obsługi suwnicy i nie wykonywał prac suwnicowych, a pracował jako robotnik transportowy przy pracach załadunkowych i wyładunkowych, które dotyczyły załadunku konstrukcji stalowych dla spawaczy i które kierowcy samochodów ciężarowych przewozili na oddziały spawalnicze po ich załadowaniu. Powyższe, jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy, wynika wprost z treści angażu ubezpieczonego, tj. angażu z dnia 1 lipca 1988r., jak i z pisma pracodawcy odwołującego z dnia 20 czerwca 1987r., kierowanego do ubezpieczonego jako malarza (...) w odpowiedzi na jego podanie, gdzie wyraźnie stwierdzono, że z dniem 9 czerwca 1987r. odwołujący został przeniesiony z (...) do pracy na magazynie nr 16 w charakterze pracownika za i wyładunkowego. Należałoby jeszcze dodatkowo zaznaczyć, że również z angażu ubezpieczonego z dnia 1 kwietnia 1988r. wynika, iż w tej dacie był robotnikiem magazynowym w (...) Magazyn 16, a z kolejnego angażu z dnia 1 lipca 1988r. wynika, że z dniem 1 lipca 1988r. został przeniesiony z magazynu plac do (...) na stanowisko malarza konstrukcji. Ponadto fakt pracy w w/w okresie w magazynie Nr (...) został również potwierdzony przez świadka H. B., który w tym czasie był przełożonym ubezpieczonego. Wprawdzie zeznania tego świadka są bardzo ogólne, jednak świadek kojarzył ubezpieczonego jako pracownika magazynowego co w pełni koresponduje z wyżej cytowanymi dokumentami akt osobowych ubezpieczonego i co pozwoliło na uszczegółowienie zeznań tego świadka tylko co do okresu pracy odwołującego na magazynie. Nadto sam ubezpieczony zarówno w swoich wyjaśnieniach składanych na rozprawie w dniu 10 września 2014r. a także w dniu 24 sierpnia 2015r., jak i wreszcie w dniu 1 grudnia 2015r., przyznawał, że na przełomie z 1987r. na 1988r. pracował na magazynie przy pracach za i wyładunkowych, podlegając wówczas służbowo świadkowi H. B., jako kierownikowi.

Także w ocenie Sądu odwoławczego, za w pełni prawidłowe należało uznać ustalenia Sądu Okręgowego co do prac faktycznie wykonywanych przez ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie Budowlano- (...) w C. w okresach od 1 grudnia 1988r. do 16 lipca 1989r. i od 9 kwietnia 1990r. do 30 czerwca 1992r. (tj. do rozwiązania stosunku pracy z tym zakładem pracy). Jak słusznie stwierdził Sąd I instancji, przytaczając treść konkretnych dokumentów z akt osobowych ubezpieczonego z pierwszego z w/w okresów, odwołujący w tym czasie pracował na wydziale - Wytwórni (...) na stanowisku robotnika transportowego, a nie malarza konstrukcji na wysokości. Takich charakter pracy ubezpieczonego w powyższym okresie wynika niewątpliwie jednoznacznie z akt osobowych ubezpieczonego, w szczególności z angażu z dnia 1 grudnia 1988r., 1 marca 1989r., gdzie wyraźnie określono stanowisko ubezpieczonego jako pracownika - robotnika transportowego. Słusznie też Sąd Okręgowy przy tym zauważał, że pracodawca ubezpieczonego w momencie zmiany stanowiska pracy, dokonywał również zmian w dokumentacji pracowniczej, co znajduje także potwierdzenie w dokumentacji pracowniczej zarówno samego ubezpieczonego, jak i innych pracowników tego pracodawcy, których akta osobowe Sąd uczynił także przedmiotem postępowania dowodowego. Wobec powyższego, zeznania świadków H. B. i H. W. o bardzo ogólnym charakterze nie mogły podważyć treści dokumentacji osobowej ubezpieczonego z tego okresu, zwłaszcza, że świadek H. B.

jako kierownik wydziału - Wytwórni (...) nie kojarzył w ogóle ubezpieczonego jako pracownika wykonującego pracę malarza konstrukcji stalowych. Z kolei świadek H. W., zeznając ogólnie o wspólnej pracy z ubezpieczonym w latach od 1988 do 1992, oświadczał, że kojarzy ubezpieczonego jako pracownika pracującego przy malowaniu głównie na poziomie „0” i to na wolnym powietrzu, a sporadycznie w hali zamkniętej oraz stwierdzał, że ubezpieczony w tym czasie podobnie, jak inni pracownicy, tylko w razie wyjątkowej potrzeby pracodawcy, mógł być kierowany do prac malarza konstrukcji.

Wreszcie w ocenie Sądu Apelacyjnego, należało podzielić również ustalenia Sądu Okręgowego co do charakteru faktycznie wykonywanej pracy przez ubezpieczonego w drugim z w/w okresów jego pracy na wydziale Wytwórni (...) ((...)), tj. w okresie po powrocie odwołującego z pracy na eksport, poczynając od 9 kwietnia 1990r. do 30 czerwca 1992r. Zatrudnienie ubezpieczonego w tym czasie w charakterze robotnika transportowego wynika wprost z treści umowy o pracę z dnia 9 kwietnia 1990r.

Nadto, jak słusznie podkreślał Sąd Okręgowy, ubezpieczony nie przedstawił żadnego wiarygodnego dowodu na okoliczność, iż po dacie zawarcia w/w umowy - po powrocie z pracy na eksport, miałby faktycznie stale i w pełnym wymiarze czasu pracować jako malarz konstrukcji stalowych. Faktu tego w żaden sposób nie da się wyprowadzić z zaoferowanych przez ubezpieczonego zeznań świadków H. B., czy H. W.. Niewątpliwie, dokumentacja akt osobowych ubezpieczonego potwierdza, że w okresach od 1 grudnia 1988r. do 16 lipca 1989r. i od 9 kwietnia 1990r. do końca zatrudnienia, pracował on jako robotnik transportowy i trudno przyjąć, że o ile w tych przedziałach wykonywałby on stałą pracę, jako malarz konstrukcji to, że faktu tego zupełnie nie kojarzyłby kierownik (...) H. B..

Możliwe, że ubezpieczony sporadycznie, w razie potrzeby, był kierowany do prac malarskich konstrukcji stalowych, ale w świetle zgromadzonej dokumentacji akt osobowych jego, jak i świadków, z której wynika, że pracodawca przywiązywał wagę do właściwego dokumentowania wszelkich zmian stanowisk pracy i miejsca jej wykonywania, nie sposób przyjąć, aby wówczas faktycznie ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace malarza konstrukcji.

Natomiast, dokonując oceny charakteru pracy ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie Budownictwa Rolniczego w C. od 16 stycznia 1973r. do 23 lutego 1973r.

na stanowisku dekarza-blacharza, wskazać należy w pierwszej kolejności, że zastosowanie do pracy z tego okresu znajduje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 1956r. w sprawie zaliczenia pracowników do kategorii zatrudnienia (Dz. U. z 1956r., Nr 39, poz. 176 z późn. zm.). W treści tego rozporządzenia stanowisko dekarz-blacharz, ani żadne prace tego rodzaju nawet szeroko rozumiane, nie były wymienione.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy, pomimo błędnego zastosowania do tego okresu pracy wykazu A załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), prawidłowo jednak ostatecznie ustalił, że powyższego okresu pracy ubezpieczonego nie sposób zakwalifikować, jako pracy w warunkach szczególnych.

Konsekwencją powyższego, było zaś nieuwzględnienie do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu odbywania przez ubezpieczonego zasadniczej służby wojskowej w okresie od 24 lutego 1973r. do 14 grudnia 1973r. Jak bowiem wyjaśnił już to Sąd Okręgowy, z uwagi na odbycie przez ubezpieczonego służby wojskowej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974r.), służba wojskowa mogłaby zostać zaliczona do stażu pracy w warunkach szczególnych pod warunkiem, że ubezpieczony był zatrudniony w takich warunkach w chwili powołania do służby wojskowej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, dla rozstrzygnięcia powyższej kwestii w niniejszej sprawie, decydujące znaczenie ma okoliczność, iż praca ubezpieczonego przed powołaniem do służby wojskowej nie stanowiła pracy zaliczanej do pierwszej kategorii zatrudnienia według rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. w sprawie zaliczenia pracowników do kategorii zatrudnienia. Jak wówczas przez ubezpieczonego stanowisko pomocnika blacharza-dekarza, czy też nawet blacharza-dekarza, jak również szeroko rozumiane prace mieszczące się w tak określonym stanowisku - prace dekarcko-blacharskie, nie zostało bowiem wymienione w stanowiącym załącznik do owego aktu prawnego wykazie prac wykonywanych w warunkach szkodliwych dla zdrowia, uprawniających do zaliczenia do pierwszej kategorii zatrudnienia.

W tej sytuacji, skoro w przedmiotowym okresie pełnienia zasadniczej służby wojskowej brak było podstaw prawnych do zaliczenia przerwanej ową służbą pracy odwołującego do pierwszej kategorii zatrudnienia, także okres tejsze służby nie mógł być zaliczony do pierwszej kategorii zatrudnienia, tym bardziej, iż z mocy § 9 obowiązującego od 1 stycznia 1980r. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 maja 1979r. (Dz. U. nr 13, poz. 86 ze zm.), zachowaniu podlegały jedynie uprawnienia z tytułu zaliczenia pracy do pierwszej kategorii zatrudnienia nabyte na podstawie przepisów obowiązujących.

Jak już zostało wyżej ustalone, taka sytuacja nie miała miejsca na gruncie niniejszej sprawy, co skutkowało niezaliczeniem służby wojskowej ubezpieczonemu do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Przed przystąpieniem do oceny charakteru pracy ubezpieczonego za granicą na tzw. eksportach w Przedsiębiorstwie Budowlano- (...) w C. w okresach od 17 lipca 1989r. do 11 października 1989r. i od 12 października 1989r. do 24 marca 1990r., Sąd Apelacyjny dokonał, na mocy art. 382 k.p.c. uzupełnienia postępowania dowodowego, poprzez dopuszczenie dowodu z zeznań świadka N. K. na okoliczność charakteru pracy wykonywanej przez ubezpieczonego w powyższym okresie.

Na podstawie zeznań świadka N. K. Sąd Apelacyjny ustalił, że ubezpieczony pracował na budowie w B. W. od 17 lipca 1989r. do 11 października 1989r. w charakterze montera konstrukcji stalowych na wysokości, czyli wykonując prace wymienione w dziale V poz. 5 wykazu A załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zeznania tego świadka Sąd Apelacyjny uznał bowiem w całości za wiarygodne z uwagi, iż w spornym okresie pracował razem z ubezpieczonym na budowie w B. W. właśnie na stanowisku montera konstrukcji stalowych na wysokości. Świadek w sposób szczegółowy opisał na czym polegała ich praca w spornym okresie. Nadto zeznania tego świadka znajdują także częściowe potwierdzenie w aktach osobowych ubezpieczonego z okresu pracy w Przedsiębiorstwie Budowlano- (...) w C., z których wynika, że ubezpieczony rzeczywiście pracował na budowie w B. W. od 17 lipca 1989r. do 11 października 1989r. w charakterze montera, wprawdzie bez uszczególnienia, że pracował jako monter konstrukcji na wysokości, jednak ta okoliczność została zeznaniami w/w świadka dostatecznie wyjaśniona.

Wobec powyższego, tylko w tym zakresie ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego zostały zmienione.

Natomiast, wbrew temu, co podnosi apelujący, nie zdołał on wykazać, iż rzeczywiście pracował na budowie w N. od 12 października 1989r. do 24 marca 1990r.,

w charakterze montera konstrukcji na wysokości. Z zeznań świadka N. K. wynika bowiem jednoznacznie, że świadek pracował na budowie w N. w zupełnie innym okresie, niż ubezpieczony, gdyż od maja 1988r. do marca 1989r. Nie miał zatem żadnych wiadomości na temat charakteru wykonywanej przez ubezpieczonego pracy w powyższym okresie. Jednocześnie podkreślić należy, że nie można automatycznie przyjąć, że skoro ubezpieczony pracował na budowie w B. W. w charakterze montera konstrukcji na wysokości, to również w tym samym charakterze pracował na budowie w N.. Świadek N. K. zeznał bowiem, że pomimo tego, że Przedsiębiorstwo Budowlano- (...) w C. wysłało go do pracy na budowie w N., na stanowisko montera konstrukcji stalowych na wysokości, to jednak pracował w innym charakterze, obsługując wózek widłowy: dowożąc towar na budowę. Skoro zatem z akt osobowych ubezpieczonego nie wynika, że pracował na budowie w N. na stanowisku montera konstrukcji stalowych na wysokości, a świadek nie posiada żadnych informacji na temat pracy ubezpieczonego w tym okresie, to brak jest podstaw do przyjęcia, że ubezpieczony wykazał, iż w okresie od 12 października 1989r. do 24 marca 1990r. faktycznie pracował w charakterze montera konstrukcji na wysokości.

R., ubezpieczonemu należało uzupełnić staż pracy w warunkach szczególnych jedynie o okres pracy na budowie w B. W. od 17 lipca 1989r. do 11 października 1989r. w charakterze montera konstrukcji stalowych na wysokości, tj. o 2 miesiące i 25 dni, co z dotychczas uwzględnionymi okresami w łącznej sumie 14 lat, 3 miesiące i 4 dni daje łącznie 14 lat, 5 miesięcy i 29 dni.

W tym stanie rzeczy uznać należało, że stanowisko Sądu I instancji co do tego, że ubezpieczony nie legitymuje się wymaganym stażem pracy w warunkach szczególnych, a w konsekwencji, nie spełnił przesłanek warunkujących nabycie prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, wywodzonym z art. 184 ust. 1 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej i § 4 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r.

Kierując się powyższymi okolicznościami, Sąd Apelacyjny uznając apelację ubezpieczonego za bezzasadną, orzekł o jej oddaleniu na mocy art. 385 k.p.c.

/-/SSA M.Pierzycka-Pająk /-/SSA M.Małek-Bujak /-/SSA J.Ansion Sędzia Przewodnicząca Sędzia

JR